

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 25.603 van 3 april 2009
in de zaak RvV X/ II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, op 16 januari 2009 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 26 november 2008, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoeker ter kennis gebracht op 18 december 2008 en van het bevel om het grondgebied te verlaten van 18 december 2008 genomen in uitvoering van de beslissing van 26 november 2008 van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 26 februari 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 maart 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN DER HASSELT, die loco advocaat N. VAN BALLAER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart te zijn geboren te Beit (Libanon) op 2 mei 1970 en van Libanese nationaliteit te zijn.

Op 25 september 2006 dient verzoeker een asielaanvraag in.

Op 7 november 2006 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoeker dient een dringend beroep in tegen deze beslissing en op 18 december 2006 neemt het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de beslissing dat verder onderzoek noodzakelijk is.

Op 25 mei 2007 neemt het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de beslissing houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoeker dient een beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die de beslissing van de Commissaris-generaal op 31 augustus 2007, bij arrest nr. 1581, bevestigt.

Op 20 februari 2008 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot voorlopig verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Op 26 november 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf, onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing die als volgt gemotiveerd wordt:

*“in toepassing van **artikel 9bis** van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek **onontvankelijk** is.*

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds 25.09.2006 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, Frans leert, werkbereid is, zich steeds goed gedragen heeft, verantwoordt niet dat de aanvraag tot regularisatie in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9, al 2 van de wet van 15.12.1980.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene vroeg op 25.09.2006 asiel aan. Op 31.08.2007 besliste de RVV geen vluchtelingenstatus en subsidiaire bescherming toe te kennen.

De duur van de procedure – namelijk meer dan 11 maanden– was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het argument dat de Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken een negatief reisadvies voor Libanon geeft en stelt dat de situatie in het land niet stabiel is en dat de persoonlijke veiligheid niet gegarandeerd kan worden, kan niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid.

Buitenlandse Zaken stelt immers duidelijk: "Libanon: Veiligheidsniveau 3: Niet-essentiële reizen naar bepaalde gebieden worden afgeraden." Dit advies is bijgevolg niet van toepassing op betrokkene, die de Libanese nationaliteit heeft. Bovendien is dit een algemeen advies, dat niet toegepast wordt op de eigen situatie van betrokkene.

De advocaat van betrokkene beweert dat in het verleden oorlogsomstandigheden reeds aanzien werden als buitengewone omstandigheden in de zin van art. 9bis van de vreemdelingenwet. Betrokkene verwijst enkel naar arresten van de Raad van State die betrekking hebben op Algerije, Kongo en Columbia. Het is aan de verzoeker om de overeenkomsten aan te tonen tussen zijn eigen situatie en de situatie waarvan hij beweert dat ze vergelijkbaar is. Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin verzoeker verkeert analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan hij refereert. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht.

De ingeroepen elementen rond de vermeende spionage voor Israël werden reeds aangehaald ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en verworpen door de asieldiensten. Deze elementen kunnen bijgevolg niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden (art. 9bis, §2, 1° van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006).

Betrokkene beweert dat hij vreest voor de slechte toestand in de regio Libanon - Israël wat het hem moeilijk zou maken om te moeten terugkeren naar zijn land van herkomst doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene de slechte toestand in de regio vreest volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene niets meer zou hebben om te kunnen overleven niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid."

Op 18 december 2008 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht. Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"(...) Reden van de beslissing:

Wet van 15 december 1980, artikel 7, alinea 1, ten tweede: De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft.

De asielprocedure van betrokkene werd op d.d. 31-08-2007 afgesloten. (...)"

2. Over de rechtspleging

2.1. De procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn vooralsnog kosteloos, zodat geen gevolg kan verleend worden aan de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partij.

2.2. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kan de vreemdeling slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen brengen als deze doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (Gedr. St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, p. 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037).

Opdat verzoeker een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat hij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Uit het administratieve dossier blijkt dat tegen verzoeker reeds een bevel om het grondgebied te verlaten werd uitgebracht op 7 november 2006, samen met de beslissing tot weigering van verblijf. Uit het administratieve dossier blijkt dat de beroepsprocedure tegen voormelde beslissingen werd uitgeput. De eventuele schorsing en nietigverklaring van het bestreden bevel wijzigt bijgevolg de illegale verblijfssituatie van de verzoeker niet en levert voor hem geen nut op omdat de verwerende partij het bevel om het grondgebied te verlaten van 7 november 2006 kan uitvoeren, vermits dit definitief is geworden (RvS 2 oktober 2003, nr.123.774; RvS 11 mei 2005, nr. 144.319). Er dient daarom te worden vastgesteld dat verzoeker geen wettig belang heeft bij de vordering in zoverre deze gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 15 september 2003, nr.122.790).

Verzoeker heeft geen belang bij de vernietiging van het bestreden bevel.

2.3. In fine van zijn verzoekschrift vraagt verzoeker om zijn aanvraag, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, ontvankelijk en gegrond te verklaren.

Overeenkomstig de bepalingen van artikel 39/2, § 2 van de Vreemdelingenwet treedt de Raad op als annulatierechter wanneer hij gevat wordt om uitspraak te doen over de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid. De Raad beschikt bijgevolg niet over de rechtsmacht om, in de plaats van het bevoegde bestuur, een machtigingsaanvraag ontvankelijk en gegrond te verklaren, dus om de verblijfstoestand van een vreemdeling te regulariseren en om deze vreemdeling te machtigen om in het Rijk te verblijven.

3. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van zowel de formele als de materiële motiveringsplicht, onder andere in de zin van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Verzoeker stelt het volgende:

“Een simpele kijk op de binnenlandse en regionale politieke ontwikkelingen in en rond Libanon leert ons dat (www.diplomatie.be):

“Op 8 januari 2009 werden er 2 à 3 Katyusha-raketten afgevuurd van uit Al-Dhayara, een Libanees dorpje zo een 8 km ten oosten van Naqoura. Deze raketten sloegen in op een rusthuis in Nahariya, in het Noord-Oosten van Israël waar ze tussen 5 en 10 gewonden maakten. De

Israëli's hebben onmiddellijk geriposteerd door het afvuren van 5 à 10 120 mm mortiergranaten op Al-Dhayra. Het risico op verder raketaanvallen en Israëlische ripostes, is reëel."

Bovendien verklaart de Belgische Overheidsdienst voor Buitenlandse Zaken verder dat "tot nader order het Zuiden van Libanon volledig te vermijden is", terwijl het dorp van herkomst van verzoeker zich daar bevindt;

Dit is meer dan een begin van bewijs.

Ook het vermoeden van bijzondere omstandigheden m.b.t. studenten wordt over het hoofd gezien in de bestreden beslissing en er wordt met geen woord gerept over het toekennen van een humanitaire clause terwijl het veralgemeend geweld, de situatie van verzoeker en de laatste berichten uit Libanon het voorgaande op omstandige wijze verantwoorden."

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de door verzoeker ingeroepen redenen geen buitengewone omstandigheden zijn. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid op al de in de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf aangevoerde elementen uitdrukkelijk is ingegaan. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Waar verzoeker verwijst naar de instabiele situatie in Libanon en de spanningen met Israël, betwist verzoeker de inhoud van de motieven en voert hij de materiële motiveringsplicht aan. Het middel zal verder vanuit dit oogpunt besproken worden.

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat verzoeker geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die de aanvraag in België kunnen rechtvaardigen.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister van Binnenlandse Zaken of zijn gemachtigde.
Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland."

Artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)"

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of

consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden, waarvan sprake in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te bekomen. De toepassing van artikel 9bis houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in :

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om verzoeker een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de verweerder na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in zijn land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

Verzoeker haalde in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf onder meer de uiterst labiele veiligheidssituatie aan in Libanon. Verzoeker stelde dat er buitengewone omstandigheden bestaan vermits *“de nog steeds gespannen militaire toestand in de regio Israël-Libanon het verzoeker hoe dan ook buitengewoon moeilijk zou maken om bij de Belgische Ambassade in Libanon (locatie te Beiroet) een verzoek in te dienen tot machtiging van een verblijf op het Belgische grondgebied overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Inderdaad, het is geweten dat de veiligheidssituatie in Libanon uitermate labiel is. Het is dermate onveilig dat de Belgische Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken ten stelligste afraad om naar Libanon af te reizen. Zij hanteert momenteel nog steeds een veiligheidsdienst niveau 4 (zie www.diplmatie.be). De Belgische Overheidsdienst voor Buitenlandse Zaken verklaart verder “dat er een reële dreiging bestaat van terroristische aanslagen in Libanon en meer specifiek in Beiroet”.* Verder verwees verzoeker naar de rechtspraak van de Raad van State, om aan te tonen dat oorlogsomstandigheden reeds werden aanzien als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet, zo verwees hij naar de burgeroorlog in Algerije, de toestand in Congo en de burgeroorlog in Columbia.

Verweerder stelt hieromtrent het volgende in de bestreden beslissing:

“Het argument dat de Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken een negatief reisadvies voor Libanon geeft en stelt dat de situatie in het land niet stabiel is en dat de persoonlijke veiligheid niet gegarandeerd kan worden, kan niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid. Buitenlandse Zaken stelt immers duidelijk: “Libanon: Veiligheidsniveau 3: Niet-essentiële reizen naar bepaalde gebieden worden afgeraden.” Dit advies is bijgevolg niet van toepassing op betrokkene, die de Libanese nationaliteit heeft. Bovendien is dit een algemeen advies, dat niet toegepast wordt op de eigen situatie van betrokkene.

De advocaat van betrokkene beweert dat in het verleden oorlogsomstandigheden reeds aanzien werden als buitengewone omstandigheden in de zin van art. 9bis van de vreemdelingenwet.

Betrokkene verwijst enkel naar arresten van de Raad van State die betrekking hebben op Algerije, Kongo en Columbia. Het is aan de verzoeker om de overeenkomsten aan te tonen tussen zijn eigen situatie en de situatie waarvan hij beweert dat ze vergelijkbaar is. Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin verzoeker verkeert analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan hij refereert. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht.

(...)

Betrokkene beweert dat hij vreest voor de slechte toestand in de regio Libanon - Israël wat het hem moeilijk zou maken om te moeten terugkeren naar zijn land van herkomst doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene de slechte toestand in de regio vreest volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden."

Waar verzoeker een alinea citeert van de website www.diplomatie.be en verwijst naar het negatief reisadvies van Buitenlandse Zaken voor het Zuiden van Libanon, vanwaar verzoeker afkomstig is en concludeert dat hij dus wel degelijk meer dan een begin van bewijs heeft aangebracht, stelt de Raad vast dat verzoeker zich in zijn aanvraag beperkt heeft tot een loutere verwijzing naar de website en niet verwees naar het feit dat zijn dorp in het Zuiden van Libanon gelegen was. Verzoeker betrok de door hem aangehaalde gegevens op geen enkele wijze op zijn eigen situatie. Het kan verweerder dus niet worden ten kwade geduid hier niet specifiek te zijn op ingegaan, gezien verzoeker dit niet eerder had opgeworpen. Zelfs indien men er vanuit gaat dat verweerder op de hoogte was dat verzoeker van het Zuiden van Libanon afkomstig was, dan nog blijft verweerders conclusie staande dat verzoeker de algemene veiligheidssituatie louter aanstipt en niet op zichzelf betreft en dat het negatief reisadvies gericht is aan personen die niet de Libanese nationaliteit hebben, en dus niet aan verzoeker gericht is. Verzoeker toont niet aan dat beslissing kennelijk onredelijk is.

In zoverre verzoeker stelt dat ook het vermoeden van bijzondere omstandigheden m.b.t. studenten over het hoofd wordt gezien en dat er met geen woord wordt gerept over het toekennen van een humanitaire clausule, merkt de Raad enerzijds op dat verzoeker in zijn aanvraag geen melding heeft gemaakt van het feit dat hij student is en dat dit voor hem een bijzonder omstandigheid uitmaakt zodat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid hier geen rekening mee te hebben gehouden en anderzijds dat voor zover verzoeker meent dat er een humanitaire clausule diende te worden opgenomen dit argument betrekking heeft op het bevel om het grondgebied te verlaten, waarvan de Raad heeft gesteld dat het beroep tegen het bevel om het grondgebied te verlaten onontvankelijk is.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie april tweeduizend en negen door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

J. CAMU.